

Marc Jaffeux

Huden på stenen

oversat af Marianne Larsen

Om Martin Nannestad Jørgensen's *Bright Red* (2017).

Huden på stenen, *øjenlåget*.

Var øjenlåget fjernet fra en ulykkelig digter og spændt ud over en blind væg, således udleveret til de kiggende blikke, det ellers plejede at tilhyle?

Man lukker øjnene i mødet med solen.

Det rosa i øjenlåget gennemtrænger lyset: farveskær, smertenærvær?

Nogen siger at digteren selv gav afkald på det.

Sådan et øjenlåg er ubrugeligt, fornemmer han. For fint og porøst, det kan næppe samle en nedfalden sol i horisonten op.

Øjenlåg, utilstrækkelige hud.

Lad os forestille os, at det er omvendt: øjenlåget er storslået og beskyttende. Brugt som isoleringsmateriale,

ville det polstre et køligt øje som var det en væg i vinterens kulde.

Alt er rødt, lysende.

Skærmet mod dårligt vejr, kan man fejre den fantastiske hinde, således rehabiliteret.

Endelig virker det som et fuldendt dække!

Men burde vi ikke bekymre os over, at det placerer os mindre vendt mod verden end mod et blik, *øjets blik mod øjenlåget?*

Øjenlågs-screen, eller -skrin?

Der er ingen, der kan betragte sit øjenlåg fra andre steder end indefra. Denne truisme - man lukker sine øjne, og her er det, øjenlåget, i et rødtligt skær foran lyset - og ved øjeblikkeligt, hvor man er, på en monumental ligefrem måde: hverken på et museum eller i en kirke, men i genskinnet fra den virkelige verdens bagside – i et øjenlågs dias.

Digteren skrider fremad langs sit endeligt nu så rektangulære øjenlåg på væggen, og udbryder: “Hvad gør jeg nu med mit ansigts indre, mit ansigts intimitet!”

På ansigtets yderside, opfylder det ovale og gennemtrængelige øjenlåg ikke sin mission som et hylster, det er en kendsgerning. Deraf ideen om at udvide dets kraft til vævet tapet, give det læderets styrke - forfinet som et epidermisk folie over balder.

Hvad det senere åbenbarer for os mangler det groteske: disse indtryk som ellers er usynlige - faktisk mere vævninger

end aftryk, krydsende hinanden tråd for tråd - bevidnende savn og døre, skrig og indramninger, overlejringer.

Hvad for episoder i livet udsondres netop således, i forfinede stræk af prikker? spørger en digter sig selv, helt præcist, idet han tilfældigt går forbi.

Digteren standser foran den hvide væg, som varmer øjenlåget, drømmer, lykkelig...

Men hans ansigt og andre silhouetter af forbigående optræder pludseligt for ham som skitser der er vævet på dørene, på indramningerne, overeksponerede.

Han panikker.

Virkelig, hans mest intime selv, udstillet til offentligheden på en væg! Og dér må et blik have fanget det og bevaret det i dybet af et øje, men hvornår, hvor!

For så, uden hans samtykke, at vise det frem på den modsatte side af øjenlåget, hvilken krænkelse.

Hvert stofstykke holder sig til sin ramme. At kigge ned på sin hånd er nok, man forstår: et tyndt dække af linier strukturerer huden, i uregelmæssige mønstre som dem luften tegner på vandet.

Øjenlåget som mur afslører en temmelig anderledes stofvirkning. Selvfølgelig bunder denne stofvirkning også i linjer som ringe i vandet, men trukket ud til vinkler og absolut regelmæssighed.

Faktisk er det sådan, at hvis der er nogle pletter ligesom på en hånd, der forstyrrer stoffet (her rød eller hvid, der brunt hornet eller talggult på grund af alder) og markerer den underliggende struktur med et let diset spind, så opstår straks visionen om en streng plan med øjenlåget som tæt punktede flader i helt lige rækker.

Øjenlåget af canvas, udpræget teknologisk

Intet gennembryder det, end ikke toppen af en lille talgknude.

Hvor strengt og nøjsomt!

Så spørger digteren sig selv, senere end han har for vane: "Truer et så determineret påfund mon ikke min integritet?"

Han trækker sig tilbage, nærmest i et forskrækket hop.

Puffer til folk omkring sig.

Prøver så at lukke øjnene som i et flugtforsøg, forgæves, for hans øjenlåg er fæstnet til væggen, disse hans uforsonlige øjenlåg.

Hvorfor så gigantisk i størrelse: Hvilke blikke lamslår det med forbavselse, dette udvidede, forstærkede øjenlåg, som aldrig formåede at bekytte nogens syn?

Digteren - en særlig geometri mildner ham som var den palstelagtige toner - ændrer uden videre syn på alting

Rammerne roterer ind i hinanden omkring en fjern akse.

Noget himmelblåt og en gammel rose giver for øvrigt håb om at undslippe.

Digteren rører sig ikke ud af stedet. Han venter på at det omfangsrige øjenlåg skal falde ned fra sit hængsel.

Spejlet viser alt, undtagen øjenlåget.

Sikken en overraskelse, hvis øjenlåget vendte om på sig selv, og mødte øjet med ydersiden, måske sminket.

Ville man se dets vener, som formodes at være så blege, så rene?

Overalt omkredset af øjenvippernes krans som småbitte hårdføre dun magen til trådenes i vævningerne.

Men så lige pludselig, op popper, dæmonen - Den Døds Marte - og snurrer organet rundt foran de forbløffede tilskuere.

Og de opdager et ydre fuldkommen identisk med dets indre, som i et spejl.

Uden knuder! Uden hårdføre dun!

En kopi?

Kommet sig over chokket, spørger digteren undrende sig selv: "Hvilken side genspejler den anden?"

"Én side var os nok," sukker han med dårlig samvittighed. "Nu forslår to identiske sider ingen steder mere."

Og han forlader galleriet, usikker på om det ham der er blevet sét af udstillingen eller omvendt.